

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับแรงงูใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยแก่นสารสินธุ์ มีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ 1) ศึกษาระดับมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยแก่นสารสินธุ์ 2) ศึกษาระดับแรงงูใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยแก่นสารสินธุ์ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับแรงงูใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยแก่นสารสินธุ์ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยแก่นสารสินธุ์ จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.924 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 กลุ่ม ด้วยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับแรงงูใจในการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยแก่นสารสินธุ์ สรุปผลได้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 283 คน และรองลงมา เป็นเพศชาย จำนวน 117 คน อายุ 21 -30 ปี จำนวน 193 คน รองลงมา น้อยกว่า 20 ปี จำนวน 70 คน 31 - 40 ปี จำนวน 57 คน สถานภาพ มากที่สุด คือ โสด 255 คน รองลงมา สถานภาพ สมรส จำนวน 126 คน และหย่าร้าง/หม้าย จำนวน 19 คน มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา/ ปวช./ปวส. จำนวน 207 คน รองลงมา มีระดับปริญญาตรี จำนวน 121 คน มีระดับการศึกษา สูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 63 คน รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 197 คน รองลงมา 10,000 - 20,000 บาท จำนวน 93 คน 30,001 - 40,000 บาท จำนวน 44 คน อาชีพนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 213 คน รองลงมา มีพนักงานบริษัท/รับจ้าง จำนวน 81 คน ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ จำนวน 54 คน รูปแบบการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่ท่องเที่ยวใน แหล่งวัฒนธรรม จำนวน 220 คน และท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ จำนวน 180 คน

จุดประสงค์หลักในการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เพื่อท่องเที่ยว จำนวน 289 คน รองลงมา ไปเยี่ยมญาติ/บุคคลที่ท่านรู้จัก จำนวน 86 คน และกลับภูมิลำเนา จำนวน 25 คน สำหรับช่วงเวลาในการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นวันหยุดยาวช่วงเทศกาล เช่น ปีใหม่ สงกรานต์ จำนวน 209 คน รองลงมา วันหยุดสุดสัปดาห์ (เสาร์ – อาทิตย์) จำนวน 162 คน และวันหยุดนักขัตฤกษ์ จำนวน 22 คน ระยะเวลาในการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ 4-6 วัน จำนวน 246 คน รองลงมา 1-3 วัน จำนวน 130 คน และมากกว่า 7 วัน จำนวน 24 คน ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่าย 3,001 -5,000 บาท จำนวน 138 คน รองลงมา มากกว่า 5,000 บาท จำนวน 128 คน และ 1,000 -3,000 บาท จำนวน 92 คน ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละสามสิบสี่ โดยรวมและรายด้าน พบว่า ระดับมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละสามสิบสี่ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 5 ด้าน ซึ่งสามารถเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านคุณภาพของการท่องเที่ยว ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ด้านปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว และด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์ระดับ แรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละสามสิบสี่ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 4 ด้าน ซึ่งสามารถเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านแรงจูงใจทางกายภาพ ด้านแรงจูงใจทางด้านสถานภาพและชื่อเสียง ด้านแรงจูงใจทางด้านวัฒนธรรม และ ด้านแรงจูงใจทางด้านระหว่างบุคคล ตามลำดับ

4. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวกับแรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละสามสิบสี่ โดยรวมอยู่ระหว่าง .638 ถึง .950 มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันค่อนข้างสูงถึงมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถเรียงลำดับคู่ความที่ความสัมพันธ์กันจากสูงสุดไปหาต่ำสุดได้ดังนี้ มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันค่อนข้างสูงกับแรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละสามสิบสี่ ($r_{xy}=.815$) ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ($r_{xy}=.824$) และด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($r_{xy}=.821$)

ด้านแรงจูงใจทางกายภาพมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันค่อนข้างสูง ($r_{xy}=.687$) โดยสามารถเรียงลำดับคู่ที่มีความสัมพันธ์กันจากสูงสุดไปหาต่ำสุด ดังนี้ ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ($r_{xy}=.730$) และด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($r_{xy}=.760$) และมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันปานกลาง โดยสามารถเรียงลำดับที่มีความสัมพันธ์กันจากสูงสุดไปหาต่ำสุดดังนี้ ด้านคุณภาพของการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันปานกลาง ($r_{xy}=.587$) ด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ($r_{xy}=.582$) และด้านปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว ($r_{xy}=.537$)

ด้านแรงจูงใจทางด้านวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางค่อนข้างสูง ($r_{xy}=.814$) โดยสามารถเรียงลำดับคู่ที่มีความสัมพันธ์กันจากสูงสุดไปหาต่ำสุดได้ดังนี้ ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันสูง ($r_{xy}=.827$) ด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($r_{xy}=.817$)

ด้านแรงจูงใจทางด้านระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางค่อนข้างสูง ($r_{xy}=.699$) โดยสามารถเรียงลำดับคู่ที่มีความสัมพันธ์กันจากสูงสุดไปหาต่ำสุดได้ดังนี้ ด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกันสูง ($r_{xy}=.720$) ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ($r_{xy}=.659$) และด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ($r_{xy}=.640$) อยู่ในความสัมพันธ์ระดับปานกลาง 1 ด้าน คือด้านคุณภาพของการท่องเที่ยว ($r_{xy}=.566$)

ด้านแรงจูงใจทางด้านสถานภาพและชื่อเสียงมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันค่อนข้างสูง ($r_{xy}=.700$) โดยสามารถเรียงลำดับคู่ที่มีความสัมพันธ์กันจากสูงสุดไปหาต่ำสุดได้ดังนี้ ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันค่อนข้างสูง ($r_{xy}=.711$) ด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($r_{xy}=.655$) และด้านคุณภาพของการท่องเที่ยว ($r_{xy}=.638$) และมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันปานกลางคือด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ($r_{xy}=.567$)

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับแรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละแก่นสารสินครั้งนี้ ผลจากการวิจัยที่พบว่าสามารถนำมาเป็นประเด็นสำคัญสำหรับการอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละแก่นสารสินนี้โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 5 ด้าน ซึ่งสามารถเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านคุณภาพของการท่องเที่ยว ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ด้านปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว และด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ว่านักท่องเที่ยวได้ให้ระดับมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวใน ด้านคุณภาพของการท่องเที่ยว เป็นสำคัญอาจเป็นเพราะว่าสถานที่ท่องเที่ยว4แห่งได้แก่มหาเจดีย์มงคล วัดหนองแวง พระธาตุนาดูน และศูนย์ศึกษาวิจัยและพิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์ภูภู่แก้วหรือพิพิธภัณฑ์สิรินธรเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในกลุ่มร้อยละแก่นสารสินนี้และได้รับความนิยมอีกทั้งยังมีความสมบูรณ์ทั้งกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวประกอบกับมีความหลากหลายด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต มีแหล่งอารยธรรมเก่าแก่และแหล่งโบราณคดีซึ่งถือว่าการร้อยละแก่นสารสินนี้มีจุดดังกล่าวเป็น ไฮไลต์ เป็นสิ่งที่ทำให้มีนักท่องเที่ยวเกิดความสนใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละแก่นสารสินนี้ นอกจากนี้ยังถือว่าแหล่งท่องเที่ยวมีปัจจัยหลายด้านที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดีซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนกิจ ชารู (2551 : 130-134) ได้ทำการศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยาของพิพิธภัณฑ์สิรินธร อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่าความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยาของพิพิธภัณฑ์สิรินธร 5 ด้าน ประกอบด้วย 1. ด้านสิ่งดึงดูดความสนใจ 2. ด้านการคมนาคม 3. ด้านบุคลากร 4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และ 5. ด้านความปลอดภัย พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นดีทุกด้าน

2. แรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละแก่นสารสินนี้โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 4 ด้าน ซึ่งสามารถเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านแรงจูงใจทางกายภาพ ด้านแรงจูงใจทางด้านสถานภาพและชื่อเสียง ด้านแรงจูงใจทางด้านวัฒนธรรม และด้านแรงจูงใจทางด้านระหว่างบุคคล พบว่า

ด้านแรงจูงใจทางกายภาพอยู่ในระดับมากที่สุดสูงกว่าทุกด้าน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะว่าเป็นประชาชนส่วนใหญ่ทุ่มเทต่อการทำงานเป็นอย่างมาก ภายใน 1 สัปดาห์ และในวันหยุด สัปดาห์ 2 วัน จึงต้องหาความสุขในพักผ่อน ซึ่งมีความต้องการที่จะคลายเครียดหลังจากการทำงานด้วยความเคร่งเครียด และที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่ง คือ การต้องการทำจิตใจให้สดชื่น ก่อนที่จะต้องทำงานต่อไปในสัปดาห์ต่อไป เพื่อให้การทำงานนั้นประสบความสำเร็จและมีความสุขต่อการทำงานในสัปดาห์ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของงานวิจัย วริศรา วงศ์ปัญญา (2555 : 133) ได้ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการกับแรงจูงใจการท่องเที่ยวมีผลต่อการตัดสินใจเข้ามาท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละ 50-60 ซึ่งพบว่า การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับแรงจูงใจทางการท่องเที่ยว อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.344$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคู่ที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการด้านการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตกับแรงจูงใจด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันปานกลาง รองลงมา ได้แก่ การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์กับแรงจูงใจด้านกายภาพ และคู่ที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุดสามลำดับ ได้แก่ การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการด้านการตลาดเชิงกิจกรรมกับแรงจูงใจระหว่างบุคคล มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามต่ำ รองลงมา ได้แก่ การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการด้านการขายโดยบุคคลกับแรงจูงใจระหว่างบุคคล มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามต่ำ และลำดับที่สาม ได้แก่ การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์กับแรงจูงใจระหว่างบุคคล มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้าม

3. ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวกับแรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละ 50-60 โดยมีความสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .638 ถึง .950 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีความสัมพันธ์มากกว่าสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวกับแรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละ 50-60 มีความพึงพอใจต่อแหล่งท่องเที่ยวสร้างความประทับใจซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติชัย เจริญชัย (2551 : 132) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและกลยุทธ์ตลาดบริการท่องเที่ยวเชิงพุทธ ในจังหวัดมหาสารคาม พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับส่วนประสมทางการตลาดท่องเที่ยวของพระธาตุนาคูนอยู่ในระดับมากและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ

ธนวัฒน์ แสนคำวงษ์ (2553 : 1) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงศาสนาอบบิ่งแก่นนคร อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 30-39 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรีส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาเพื่อการทำบุญ ศักยภาพความดึงดูดความสนใจของวัดรอบบิ่งแก่นนครร้อยละ 25 มีศักยภาพในระดับปานกลาง โดยวัดหนองแวง (พระอารามหลวง) และวัดกลางอยู่ในระดับมากกว่าส่วนวัดโพธิ์บ้านโนนทันอยู่ในระดับปานกลางความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงศาสนาอบบิ่งแก่นนคร อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่นมีความพร้อมอยู่ในระดับมากและร้อยละ 25 มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยวัดหนองแวง (พระอารามหลวง) วัดธาตุ (พระอารามหลวง) และวัดกลางอยู่ในระดับมากกว่าส่วนวัดโพธิ์บ้านโนนทันอยู่ในระดับปานกลาง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยในด้านมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวมีพบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ

1.1 ด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ซึ่งอาจเพราะในสถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งยังไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้ที่มาท่องเที่ยว และบางแห่งไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำเพียงพอต่อการดูแลนักท่องเที่ยว และยังขาดอุปกรณ์และเครื่องบรรเทาสาธารณภัยที่เพียงพอต่อการใช้งาน อีกทั้งเรื่องของมาตรการด้านความปลอดภัยหรือระบบเตือนภัยที่จะต้องติดตั้งไว้ทุกที่ และเพียงพอตามจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยว อีกทั้งยังสามารถสร้างความประทับใจแก่ผู้มาเยือนและอยากมาท่องเที่ยวอีกครั้ง ทำให้เป็นภาพที่ดีต่อท้องถิ่น ๆ ซึ่งจะส่งผลที่ดีมายังสถานที่แต่ละแห่งสามารถสร้างรายได้เข้ามาภายในหมู่บ้าน อีกทั้งส่งเสริมการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นให้มากที่สุด

จากผลการวิจัยในด้านแรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละแก่นสารสินธุ์ พบว่ามีพบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ

1.2 ด้านแรงจูงใจทางด้านระหว่างบุคคล คือการเดินทางไปเยี่ยมญาติทำธุรกิจมีระดับแรงจูงใจน้อยที่สุดในเรื่องของการทำธุรกิจนั้น ย่อมไม่ได้ใส่ใจในเรื่องของ

การท่องเที่ยวแน่นอนซึ่งเน้นถึงผลกำไรมากกว่าสิ่งอื่นใด อีกทั้งเขามองถึงข้างหน้าว่าลูกค้า นั้นต้องรอเขา จึงส่งผลให้ไม่ได้คิดว่าจะมีการท่องเที่ยวไปพร้อมกัน จะทำให้การเดินทางล่าช้ากว่าเดิม นั่นก็หมายถึงความประทับใจในเรื่องของการให้บริการที่ติดต่อกู้ค่า ทั้งนี้เพราะการเดินทางเพื่อไปตามภารกิจของตนเองไม่มีเวลามากพอที่จะท่องเที่ยว ดังนั้นสถานที่ท่องเที่ยวจึงต้องมีการโฆษณา ประชาสัมพันธ์และจัด โปรแกรมให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้ากลุ่มนี้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการประเมินผลความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวกับแรงจูงใจการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละสามสิบล้าน ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

2.1 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นทางการตามหลักวิชาการ เช่น การกำหนดตัวชี้วัด (Key Performance Indicators: KPIs) ในการประเมินผลที่ชัดเจน เพิ่มเติมจากเดิมที่มีแค่การประเมินผล

2.2 ควรศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมแนวทางและมาตรการรักษาความปลอดภัยต่อการท่องเที่ยวในกลุ่มร้อยละสามสิบล้าน